

Николай Пеняшки

Изпепелени чувства

„Над всички неща е истината. Защото тя е единственото, което господства над всичко, и най-висшето което има преднина пред всички неща.“

Джордано Бруно

Въпреки, че желаше да крие чувствата си, заради някаква болка, сърцето му не даваше да го стори. Прибра се от службата с приповдигнато настроение. Денят протече в много работа, която му достави голямо удоволствие. Приемаше присърце задачите, които трябваше да свърши. Разпределяше ги на подчинените си съгласно техните възможности. Държеше на справедливостта, и се стремеше по деликатен начин, да изглажда конфликтните ситуации.

Преживяното до момента, остави дълбоки следи в сърцето и душата му. Въпреки това си бе поставил за цел, да преодолее болката, пречеща в живота му. Една загубена любов, впоследствие една болезнена раздяла и дете което обичаше.

В момента живееше с друга жена, която като всяка друга притежаваше своите волности и фриволни качества, които се проявяваха рядко. Имаше и други кусури, на които не обръщаше внимание. Пък и самия той като всеки един човек, имаше своите недостатъци. В къщи нямаше никого. Зае се, да си свари кафе. По едно време телефонът звънна.

– Ало? – чу се женски глас.

– Здравей! Момент да намаля музиката!

Това обаждане на Карина го изненада. Тя бе жената, с която бяха разделени. Никога не би я забравил. Имаха син, който нямаше и година.

– Как е при теб? – попита тя.

– Благодаря, добре! А ти скъпа?

Той се изкашля два пъти, настрани от слушалката, и се извини.

– И аз съм добре. Доста отдавна не сме се чували!

– Вярно! Как е малчугана? А новият му баща...?

– Добре е, на работа е – отговори провлачено Карина.

– Той знае ли истината за нас и детето?!

– Знае за детето, но не съм му казвала за теб и кой си!

– Мъжът ти ревнив ли е? – Кирил попита с насмешка.

– Не е ревнив. Между другото все още нямаме сключен брак. Живеем на семейни начала. Държи на нас, и се грижим един за друг. Но-о-о не мога да кажа, че е мъжът на живота ми.

– Блазе ти! Моятя е много ревнива, дори за най – малкото. За разлика от теб ние сме женени.

– Деца имате ли?

– Не! Причината е поради заболяване на жена ми.

– Може да си осиновите!

– Не сме говорили на тази тема!

– Скъпи, какво ще кажеш да се съберем?

Кирил не очакваше такъв въпрос, а и не беше мислил върху него. Въпреки, че не се разбираха с жена си, нямаше време да мисли върху този проблем. В едно семейство винаги могат да се случат поводи за раздяла, стига да са основателни... Разтри слепоочията си и тила с дясната ръка.

– Ало, чуваш ли, какво ти стана? – попита Карина, като прекъсна мълчанието му.

– Нищо ми няма! Чувам те! За това което ме питаш, като идея не е лошо.

Той се изкашля втори път продължително настрани от слушалката, извинявайки се.

– Скъпи, да не си болен?

– Настинал съм.

– Предлагам ти, да се видим на кафе, и след това да вечеряме някъде! Моля те не ми отказвай? Измисли повод пред жена си!

– Ами твоят?!

– Ще му оставя бележка, че отивам при майка си, с детето за два дни.

– Ти сериозно ли говориш? Ей момиче! Учудваш ме! Ще те помоля да изчакаш на телефона, да си взема кафето, докато съвсем не е изстинало. Явно разговора ни ще продължи дълго, доколкото те познавам.

Кирил премести телефона на масата. Взе кафето и цигарите. Отпи и запали цигара. Направи приятна гримаса, и на лицето му грейна редовната усмивка.

– Маце, готов съм да продължим разговора. Телефонът ти в хола ли е?

– Да, в хола е.

– В момента по бельо ли си? Де да бях при теб, да ти го свая! – каза той, каза той като се почеса по тила, усмихвайки се леко на глас – Чуваш ли ме? Ако знаеш, как желая този момент да дойде скоро, да сме двамата под душа, и там да го направим! После да продължим в леглото постлано с розов чаршаф, а около него разпиляни рози, запалени свещи и студено шампанско.

– Ти си бил с много развинтено въображение, а освен това и емоционално настроен! Ако и в другата работа си тъй, няма да имаш равен на себе си!

– И ти не си по-долу! Спомням си преди време, колко пози сменяше.

– Моля, моля! И двамата ги сменяхме.

– Ти-и-и, да не ги правиш сега с мъжа си?! Убивам те, ако е така!
– Кириле-е-е, ти нормален ли си?! А-ама, че тема отворихме! Като, че ли сме били под запрещение.
– Какво ти стана? Нищо ти нямаше?
– Голямо говедо си! – отговори му тя. – Като, че съм ти сложила рога!

– Много те моля, искам винаги да бъдеш моя?! Мамка му!
– Защо не успокоиш топката?

Той замълча за малко, и почеса се по темето. Гримасата му излъчваше замечтан поглед.

– Слушай какво ще ти кажа! От днес нататък искам, да си ми любовница, докато се съберем! Няма да те питам, дали искаш, а направо да действаме по въпроса! И без това, щом искаш да ходим на вечеря, от там следва преспиване на вилата.

– Как позна любовнико? Ами-и-и ако да ти правя секс по телефона, как ще ти подейства?

– Що за глупости говориш? Колкото до отговор, ще ти го дам. Сигурен съм, че ефекта няма да е същия, както при нормални условия. Как мислиш, че се чувствам в момента?

– Ти-и-и да не би ...?

– Не се опитвай да бъдеш психоаналитичка?

– Че как мислиш? Това качество ми е хоби. Слушай любовнико, нека сменим темата!

– Добре миличка!

– Знаеш ли, преди няколко дни бях ти пратила писмо, с печат на фирмата ни, да не буди съмнение?

– Каква писмо?! Нищо не съм получил! – отговори той изненадан, разтривайки челото и слепоочията си – Би трябва да е дошло до сега? След малко ще проверя в кутията мила!

– Миличък това писмо ли търсиш? – попита жена му неочаквано, стряскайки го, като поднесе плика пред лицето му – С коя разговаряш толкова мило и нежно? – дръпна рязко слушалката ор ръката му, и викна ядосано – Ало! Слушайте госпожо...!

Затвори адосана телефона. Изглежда го като разярена, кръвожадна лъвица, с ръце на кръста и леко разтворени крака. Бе готова да скочи, за да го разкъса. Зашлеви го със силен шамар, и кресна.

– Мръсник! Не те е срам! Ще ти дам едни жени. Не ти ли стигам бе. Угаждам ти за всяко едно желание в леглото. Женкар!

Продължаваше да го гледа ядосано и с широко разтворени очи.

Дишаше учестено и глътна бавно въздух. Повдигна ръка и му зашлеви още един шамар.

Кирил стоеше срещу нея полуспокоен и замаян от ситуацията. Мислите му работеха на приливи, блъскаха като вълни у брегове, и хвърляха пяната си, пръскайки думите си навсякъде. Време беше да и каже истината. Реши да не се предава. Стана от стола, взе водката от барчето и чаша, която напълни веднага. Отпи две корави глътки, с пръстите на ръцете си разтри челото, слепоочията и впери поглед в масата. Имаше чувството, че ще се разпадне на парчета, като паднала порцеланова статуетка, но не се получи. Пое дълбоко въздух, за да дойде на себе си, глътна отново от водката, и запали цигара.

Мислеше не толкова за предстоящия конфликт с жена си, а за Карина и сина му.

– Не те е срам! Как я мислиш тая работа? А мислех, че ти имам доверие.

Той слушаше думите ѝ с безразличие, тъй като имаше намерението, да ѝ предложи развод. Въпреки това, в него не съществуваше омраза. Раздвоението в него не съществуваше. В душата гореше любовта към сина му и Карина.

– Слушай какво ще ти кажа! Няма да повтарям! Предлагам да се разберем като интелигентни хора.

Стела седна на стола срещу него изненадана с широко разтворени очи, положи нервно ръце на масата, и обхванала с шепите си бутилката водка. Поведението ѝ изразяваше смесени чувства. В очите ѝ бе заседнал буреносен облак, и малко след това потече дъжд от сълзи. Лицето ѝ заприлича на водопад. Свали ръцете си от бутилката и преплете нервно пръсти, очаквайки най-лошото.

– Но защо?!... Как така? – попита на пресекулки.

– Стела, не можем да бъдем щастливи! Нека направим оценка на съвместния ни живот до сега.

Често търсиш конфликта между нас. Кажи колко пъти съм те канил да излезем, и си била съгласна! Освен това рядко се е случвало да разговаряме спокойно. Винаги съм отстъпвал и премълчавал, само да има мир и спокойствие. Мислиш се за много умна, и често го показваш по свой начин, така че да засегнеш не само мен, но и другите около теб. Прекалено много си виркаш нос, като че си „Кралица“ в каквато и да е обстановка. Затова нямаш много приятели! Не се живее така! Не изключвам и това, че и в мен има трески за дялане. Никой не е идеален! Но

„Бога“ ми, ти си уникален случай! Когато се запознахме, не беше такава. Напълно съм убеден, кой ти проми мозъка.

Разговорът им продължи доста дълго, макар и неприятен, но без обиди. Той сподели истината, която таеше дълго време.

Накрая стигнаха до споразумение.

След около два месеца бяха разведени. Стела се премести в апартамент, нейна собственост, даден под наем, без да знае Кирил.

През този период от време Киричо имаше няколко срещи с Карина, които удостоверяваха безпределната им любов. Разговаряха за бъдещото семейство, и малкия им син.

В последните си срещи с нея, той усети хладина в поведението ѝ. Това не му ареса. Като, че в живота ѝ имаше друг, но не и този с когото живееше.

– Какво става с теб?! Каква е тази промяна? Къде се изпари любовта ни? Не мога, да те разбера? Винаги съм бил внимателен към теб, и съм ти помагал за каквото и да е? – попита с недоумение и болка в сърцето – Карина, ... знаеш колко много те обичам, а и самата ти искаше да се съберем, за да бъдем щастливи със сина ни!

Бяха седнали в едно кафене на открито в центъра на провинциалния ни град. Слънцето припичаше лицето ѝ, а лъчите играеха на гоненица по него. Катранените и очи запазиха устойчивостта си под напора на топлината. Красотата ѝ бе неопикуема и привлекателна, но поведението – неопределено и непредсказуемо.

– Кириле, знам, че бяхме говорили, да се съберем наново, като идеята беше моя, но нещата вече са други. Съжалявам, но не мога да се омъжа за теб, въпреки че ни свързва един прекрасен син. Имам връзка с друг човек, когото обичам, и ни предстои да се женим.

Киричо имаше усещането, че бе изпаднал в нокдаун, и изхвърлен извън реалния живот. Изминаха определени секунди, за да дойде на себе си. Но не беше само това, в него забушува огромен вулкан, готов да изригне, да изхвърли лава, за да изгори всичко по пътя си.

– Но-о-о защо?... Защо постъпваш така спрямо мен? Какво се пропука между нас? Не можеш да постъпиш така? Къде отиде любовта ни? Нямах право! А болката...! Синът ми...! Не-е-е, не може да се случи това! Не мога да ти простя!

– Съжалявам, разбери ме правилно! Любовта ми към теб е друга. Ти не си в състояние, да дадеш необходимия шанс на сина ни в живота!

До десет дни заминаваме за големия град, и оставаме там. За съжаление парите и властта, в живота правят всичко!

Кирил се почувства смачкан, унизен и прострелян от упор. Любовта бе потъпкана, и изхвърлена на бунището, някъде в неизвестността. Огънят в душата му бе неопишуем, чувствата трудно можеха да изстинат, а болката...Раждаше се омразата. Раната бе дълбока и кървава. Тази никаквица да продаде сина му...

– Ти си се продала кучко мръсна. Няма да ти простя, че продаде и сина ни! Бъди сигурна, че един ден ще научи, а тогава Бог да ти е на помощ!

Тя го гледаше с изражение на тежко ранено животно.

– Няма да ти простя, че се подигра с чувствата ми, и съкрати живота ми! Продажница!

Както съзнанието, така и душата му бяха обхванати от черен, злокобен мрак, злоба и огорчение.

Имаше усещането, че деня се превръща в дълга жестока нощ, с гъста мъгла от която трудно можеше да се излезе.

Слънцето както даваше топлина и светлина в живота, изгори сърцето му, и изпепели най – съкровенните чувства.

Вътрешно в себе си реши да намери вярната пътека, и да не се предава.

КРАЙ

© Николай Пеняшки

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8273>]